

[Pia Kjærsgaard]

Forårets eksplosion kom, da finansministeren i løbet af rekordtid indgik en overenskomst med de offentlige ansatte, uden at der var forsøgt forhandlinger af betydning. Det var starten på valgåret, og selv om regeringen på det tidspunkt havde forøget antallet af offentligt ansatte med mindst 20.000 personer, ville man altså lige give en ekstra gave til disse potentielle vælgere.

Ifølge finansministerens redegørelse for 1987 forventer regeringen tilmeldt at ansætte yderligere 13.000 i den offentlige sektor bare i 1987. Det er helt fantastisk.

Der er i den sammenhæng noget ikke uinteressant i at notere, at allerede inden der generelt var givet én øre ud ved overenskomsterne, så var de spist op i ekstraomkostninger fra året før, spist af initiativer, som regeringen selv har lagt op til.

Finansloven for 1987 bar også tydeligt præg af, at denne regering trækkes i en forkert retning af et forkert parti, og derfor vil der ske ting og sager efter valget, hvor Fremskridtspartiet gerne skulle have helt anderledes indflydelse, ikke blot styrkemæssigt, men også politisk. Jeg husker, hvordan der på finansloven blev afsat 1,7 mill. kr. til freds- og konfliktforskning, og hvordan kvoten for almennyttigt byggeri blev forhøjet voldsomt, for ikke at glemme den ekstra millionbevilgning, der gives til Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg. Er det borgerlig politik? Ja, jeg spørger bare.

Skattereformens ikrafttræden den 1. januar i år behøver ikke flere kommentarer, end den hidtil har fået. Vi skal blot beklage, at skatteministerens eftergivenhed eller klæben til hr. Lykketoft fra Socialdemokratiet har resulteret i denne begrænsning i den personlige økonomiske frihed og de øgede skatter. Også det vil Fremskridtspartiet arbejde på at få ændret igen, hvis vælgerne giver os tilstrækkeligt med mandater efter valget.

For nylig indgik regeringen et forlig med Det Radikale Venstre, efter at der havde været en hel del spil for galleriet. Der skulle ske et indgreb over for kommuners og amters økonomi i den kommende budgetperiode, men i overensstemmelse med radikalt vægelsind kunne man kun blive enige om skattestigningslove for amterne; kommunerne kan fortsat sætte skatterne op.

Som fremskridtsmedlem er det naturligt at eftersøge de skattelettelser, der er lovet fra

regeringspartiernes side, men som aldrig nogen sinde er blevet realiseret. Blandt mange svagheder hos disse partier er de mange tomme ord, der flyder til befolkningen, uden at der er nogen som helst form for realiteter bag. Jeg vil da ikke blive forbavset, hvis statsministerens valgoplægsåbningstale vil dreje sig om skattelettelser. Jeg vil ikke blive spor forbavset, dette til trods for, at statsministeren i sin sidste nytårstale regnede penge og økonomi som noget trivielt, man helst ikke skulle snakke alt for meget om. Men inden det eventuelt sker, kan jeg oplyse, at regeringens bestræbelser foreløbig har betydet et skattetryk på 52 pct. 52 pct. i skatter og afgifter af alt, hvad man tjener! Det er konstateret som verdens højeste skattetryk og meget lidt borgerlig politik, hr. skatteminister.

Dér har Fremskridtspartiet også en vigtig opgave at løse efter valget. Vi er i hvert fald ikke i tvivl om, at skatterne kan sættes betragteligt ned, men det kræver en anden politik, nemlig at Fremskridtspartiet kommer ind og får en afgørende indflydelse. Vi accepterer ikke underskuds- eller gældsforøgelsespolitikken.

Vi håber derfor, at vores politik også vil vinde gehør, ikke mindst hos finansministeren, der ikke ifølge oplysningerne fra hans egen bog, »Den danske model«, har visioner om hverken at begrænse den offentlige sektors størrelse eller ændre på skattetrykket i nedadgående retning.

Vi har store problemer med betalingsbalancen, hvis underskud er vokset og vokset, hvad der er fulgt op med forskellige bortforklaringer. Realiteternes verden, som Fremskridtspartiet normalt befinder sig i, viser imidlertid, at det voksende underskud ikke skyldes renteudgifternes vækst. Det er for opgørelsen for 1986 noteret, at stigende renter kun har forværret det med 0,8 pct., mens 4,7 pct. er regulært underskud. Totalt var rekordunderskuddet på 34,6 mia. kr. i 1986 – en sort, sort dag for dansk økonomi, hvilket vore udenlandske långivere da også har registreret; de har for anden gang givet os en ny, lavere lånekarakter, og det er der vel ikke noget at sige til. Et land, der lever, som om befolkningen er verdens rigeste, og som pøser 325 mia. kr. ud i den offentlige sektor, kan ikke forvente andre forhold. Spørgsmålet er blot, om vi undgår nye forringede vilkår